

မင်းသိင်္ခ

နိအိဒဲသည့်မှာ

အခန်း(၁)

“ငွေ ဘုရားရှိခိုးနေတယ် သား”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ မေမေ အသံကို ဘုရားရှိခိုးနေရင်း တန်းလန်းက ကြားလိုက်ရတာမို့ ငွေသည် ရုတ်တရက် ဘုရားရှိခိုး ရပ်မိမတတ် ဒေါ တွေ ပွလာမိပါသည်။ ။ ကုသိုလ်ရေး လုပ်နေတုန်း အကုသိုလ်စိတ် ပေါက်လာရတာကို သတိပြုမိလျှင် စိတ်ကို မနည်းကြီး ပြောင်းကာ ဘုရားရှိခိုးထဲ စိတ်ကို ပြန်အာရုံသွင်းလိုက်ရပါသည်။ ။

“ဘုရားတွေ ဘာတွေ ဒီလောက် ကြာကြာရှိခိုးနေပုံထောက်ရင် တစ်ခုခုပဲ အန်တီ၊ နက်ဖြန်များ အလုပ်အင်တာဗျူးတွေ ဘာတွေ ရှိလား”

ငွေ့မေမေ ဒေါ်သင်းမွန်သည် သဘောကောင်းကောင်း လေးပြုံးရယ်ကာ....

“အစစ်ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်လား.... နက်ဖြန်အင်တာဗျူးလား အန်တီ”

“အေး...သားရဲ့ ၊ နက်ဖြန်ဖြေဖို့ အင်တာဗျူးအတွက် အကြောင်းကြားစာက ဒီနေ့မှ ရတာ။ အဲဒါ ငွေ တစ်ယောက် စာပို့သမားကို မေတ္တာတွေပို့နေလေရဲ့ ၊ ရက်စွဲကြည့်လိုက်တော့ စာထည့်လိုက်တဲ့ ရက်က လေး,ငါးရက်ရှိနေပြီဆိုလား”

“ဘယ်ကုမ္ပဏီကလည်း အန်တီ”

“ရွှေအင်းဝကုမ္ပဏီတဲ့ သားရဲ့ ”

“ဟာ.... ဟက်ဗီးပါလား အန်တီ၊ မိုက်တာပေါ့၊ ဘာရာထူးခေါ်တာလဲ”

“ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးပဲလေ”

ဂုဏ်သည် ဖိနပ်ငုံ့ချွတ်ရင်း စကားပြောနေရာမှ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးသွားပြီး သွားပြီမို့ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာပါသည်။ ။ ဒီဘက်ဧည့်ခန်းမှာ မထိုင်ဘဲ ကျွန်း ပါတေးရှင်း အလှကလေး နောက်ကွယ်မှ တီဗီထားရှိရာ မိသားစုဧည့်ခန်းလေးဆီ တန်းဝင်လိုက်ပါသည်။ ။ တီဗီရှေ့မှာ ငွေဖေဖေ ဦးကျော်သွေးက ယူဘီစီစလောင်းမှ လာသော အားကစား ချယ်နယ်လ်တစ်ခုမှ ဘောလုံးပွဲကို ထိုင်ကြည့်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“လာဟေ့...၊ ဂုဏ်...၊ မင်းမနေ့က ပွဲကြည့်လိုက်သေးလား”

“မကြည့်လိုက်ဘူး ဦး၊ ကျွန်တော် ညက အိမ်မှာ မရှိလို့ ၊ ဒီမနက် D elay ပြန်လာတာ ရုံးမှာ ဖွင့်ထားတာပဲ တစ်ချက် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရတယ်”

ဦးကျော်သွေးနှင့် ဂုဏ် ဆုံလျှင်တော့ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း၊ တင်းနစ်ပွဲအကြောင်းတွေသာ စကားလက်ဆုံကျမြဲဖြစ်တာမို့ ခုလည်း စကားဝိုင်းက ထိုခေါင်းစဉ်အောက်မှ ပဲရှိကာ လောလောဆယ် ပြနေသော Manchester City နှင့် Aston Villa ပွဲကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ရင်း အတူတူကြည့်၊ အတူတူမြင်လိုက်တာတွေကိုပဲ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောရင်း နှစ်ယောက်တည်း စည်ကားနေပါသည်။ ။

“ဂုဏ်သာ”ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးကို သမီးဖြစ်သူနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတဲ့ ဆယ်တန်းအရွယ် ကတည်းက ဦးကျော်သွေး ဒေါ်

သင်းမွန်တို့ က တူနယ်သားနယ် ခင်ခင်မင်မင်နှင့် အိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့် ပြုထားတာပါ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ သံယောဇဉ် ခိုင်မြဲကြာပြီးမှ ဘွဲ့ရပြီးကြတဲ့ အခါ ချစ်သူတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲ ပတ်သက်သွားခဲ့တော့ လည်း ငွေက အိမ်ကို ဖွင့်ဟ အသိပေးထားသည် ဖြစ်ရာ သမီးရှင်မိဘအ နေနှင့် “ဂုဏ်သဘာ”အပေါ် မကြည်ဖြူ မနှစ်သက် လောက်စရာ ဘာမှ မ တွေ့တာကြောင့် ကန့်ကွက်တားဆီးခြင်းမရှိဘဲ လက်ခံကြည်ဖြူ သ ဘောတူထားခဲ့တာပင်။

ဂုဏ်တို့ အိမ်ဘက်ကလည်း ဒီအတိုင်းပင်။ ငွေ့ကို သမီးကလေးလိုပဲ ချစ်ခင်ကြပါသည် ။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်က အချင်းချင်းမို့ လိုလိုလား လား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိခဲ့ပါသည် ။ သူငယ်ချင်းဘဝက တက်လာတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ ငွေ့၊ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာလည်း နေပုံထိုင်ပုံ ဆက်ဆံပုံတွေကအစ ခု ထိသူငယ်ချင်းတွေလိုသာ ရိုးရိုးသန့်သန့်ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးတွေမို့ နှစ် ဖက်မိဘတွေ မျက်စိနောက်ချင်စရာမျိုး မရှိပါ။

ဂုဏ်တို့လည်း အရွယ်ရောက် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ရှိသင့်သည့် အရည်အချင်းမျိုး တွေရှိ၍ စာရိတ္တလည်း ကောင်းမွန်သူလို့ ငွေ့မိဘနှစ် ပါးက သဘောကျသလို၊ ငွေ့ကိုလည်း အရွယ်ရောက်မိန်းမပျိုတို့ တပ်အ ပ်သည့် အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝတဲ့ အပြင် ထက်မြက် သွက်လက်ပြီး ဣန္ဒြေလည်း ရတဲ့ ကောင်မလေးရယ်လို့ ဂုဏ် မိဘတို့ က ကျေနပ် နှစ် သက်ပါသည် ။

သူတို့ နှစ်ဦးအကြားမှာ သူတို့ အချင်းချင်း တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ဖြစ်မှုမျိုး မှ လွဲလျှင် ဘာပြဿနာမှ တခြားမရှိပါ။

“မေမေ...ဂုဏ်ရော”

အပေါ်ထပ်မှ ဘုရားရှိခိုးအပြီး ဆင်းလာသည့် ငွေ့က ထမင်းစားခန်း

ထဲမှ မေမေ့ကို လှမ်းမေး လိုက်ပါသည်။ ။

“ညည်းအဖေနဲ့”

“ငါ ဒီမှာ ငွေ”

ဂုဏ် ကလည်း လှမ်းအသံပြုလိုက်သည်။ ။

“ဂုဏ်...လာဦး”

“နင် လာခဲ့လေ၊ ဒီမှာ ဘောလုံး...”

“ငါ မလာဘူး၊ နင်ပဲ လာ”

ဂုဏ်က ငွေအသံစွာစွာကြောင့် ခေါင်းကို လိုတာထက်ပိုပြီး ကုတ်ကာ တီဗွီရှေ့က ထထွက်လာပါသည်။ ။ ငွေက ဒီဘက်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတာမို့ သူပါ ဒီဘက်ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာရင်း...

“ဟိုမှာ ဦးနဲ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတာကို”

“ဘောလုံးပွဲက အမြဲကြည့်နေရတာ၊ မကြည့်နဲ့ ဦး”

ငွေသည် တီရှပ်ဖြူပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီအနီအစိမ်းကွက်ကို ရင်ဘတ်ဖွင့်ကာ လက်တံတောင်ဆစ်ထိ ခေါက်ဝတ်လျက် ဂျင်းဘောင်းဘီ မီးခိုးရောင်နှင့် ဂုဏ်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပါသည်။ ။ ဒါဟာ ဂုဏ်သာဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မူပိုင်စတိုင်ပဲ။ တီရှပ်ပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီကွက်ကို ရင်ဘတ်ဟကာ လက်ခေါက်ဝတ်လျက်ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်နှင့် ...။

အရောင်တွေသာ ပြောင်းသွားသည်။ ။ စတိုင်မပြောင်း။ ဂုဏ်ဆံပင်တို့ သည် ခပ်တိုတိုနှင့် ပင် ခေတ်ဆန်ဆန်စတိုင်ဖြစ်သည်။ ။ အမြဲတမ်းဂျဲလ်နှင့် ဆွဲထောင်ထားသော ဆံပင်တို့ က မိုးကို မျှော်နေကျ။ မေးရိုးတလျှောက်နှင့် မေးစေ့မှာ အမွှေးအမှင်ရိတ်သင်ရာတွင် မည်းရိပ်ရိပ်က

လေးလောက် ထင်နေအောင် မသိမသာ ချန်ထားတတ်တာလည်း သူ့စ တိုင်။ ပြောင်အောင် မရိတ်။

နှုတ်ခမ်းမွေးတော့ မထားပေ။ မျက်ခုံးမွေးက ထူမည်းမည်း၊ မျက် တောင်စင်းစင်းတွေ ကလည်း ထူမည်းမည်း။ အသားဖြူဖြူနှင့် ဂုဏ်ပုံသ ဣန္ဒာန်သည် လူကြားထဲတွင် အလွယ်တကူ မြင်သာရှင်းပြတ်သော ရုပ်ရ ည်လည်း ရှိပါသည် ။ ညှာလက်ကောက်ဝတ်မှာ ကြိုးမည်းနှင့် နာရီလေး ထောင့်ပြားပြားပါးပါးကို ပတ်တတ်သည် မှာ လည်း အမြဲမပြောင်းလဲ တဲ့ ဂုဏ် စတိုင်တစ်ခုပင်။ ဂုဏ်သို့ ပုံစံကကုမ္ပဏီတစ်ခုက စာရင်းကိုင် တစ်ယောက်ပုံစံထက်စာလျှင် မိုဒယ်ဘွိုင်းတစ်ယောက်ပုံစံနှင့် တောင် ပို ရှိ တူနေတတ်သည် ။

“ကဲ...ပြော...ငွေမက်မလခဘယ်လောက်ရမှ လုပ်မှာ လဲ”

“ခင်ငွေခက်”ဆိုတဲ့ ငွေကိုဂုဏ်က“ခင်ငွေမက်”လို့ နာမည်ဖျက်ခေါ် တတ်သလို“ဂုဏ်သာ”ဆိုတဲ့ သူ့ကိုလည်း ငွေက“ဂုဏ်ဆာ”လို့ နာမည်ဖျ က်တတ်မြဲပင်။

“အဲဒါအသာထားစမ်းပါနော်၊ ခုနနင်ဘယ်သွားနေတာလဲဂုဏ်၊ ငါန င့်အိမ်လာသေးတယ်၊ အန်တီသက်ကလည်း ဘယ်သွားလဲမသိဘူးတဲ့ ”

“ဒီလိုပါပဲဟာ၊ဟိုဒီပေါ့”

“ဘာဟိုဒီလဲ”

“ကိုသန့်တို့ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလည်း နင့်မှာ ညနေစောင်းလည်း ထိုင်ရ၊ ညကြီးမင်းကြီးလည်း ထိုင်ရလား၊ ဟုတ်လား၊ ခုတလောကို ညဘက်အိ မ်ကိုမကပ်ဘူး”

ဂုဏ်သည် ခေါင်းကိုကုတ်၍ ...

“ဘာလဲဟာ...နှင့်ကလည်း ဟာ...နားညည်းလိုက်တာ”

“ညည်းပစေ၊ နင် ဟိုးတုန်းက ဒီလိုသိပ်ညဉ့်နက်တွေ အပြင်မထွက်ပါဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း ခုနောက်ပိုင်းမှာ ပြန်ချိန် သိပ်ညနက်တယ်နော်။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ပိုဆိုးလာတယ်၊ ညတိုင်းလိုပဲ”

“ညတိုင်းတော့မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ...စနေ၊ တနင်္ဂနွေ မပါဘူး”

“ဘာလို့ အဲလိုအတိအကျဖြစ်နေရတာလဲ၊ စနေ တနင်္ဂနွေကျ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂုဏ်က ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် မဖြေဘဲရှုံ့မဲ့နေသည်။

“နင့်ဘော်ဒါတွေမအားလို့ ပဲနေမှာ ပေါ့၊ နင်မအားလို့ တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အဟဲဟဲ”

“နင်ရယ်မနေနဲ့ နော်၊ ဟိုတလောကငါပြောတာစောစောပြန်ပုံမယ်ဆို”

“ကိုးနာရီခွဲဆယ်နာရီဆိုတာ ဒီလောက်လည်း နောက်မကျပါဘူးဟာ၊ နင်ကလည်း ...”

“ကျတာပေါ့ဟဲ့၊ ဒီအချိန်မျိုးတွေနှင့်အဖေလည်း အိမ်မှာ ၊ ငါ့အဖေလည်း အိမ်မှာ လေ၊ ဒါလူကြီးလူကောင်းတွေအိမ်မှာ ရှိရမဲ့အချိန်”

“အေးပါဟာ...နားညည်းလိုက်တာ”

“နင်လေ...အဲဒီ သီချင်းရေးတဲ့ ကိုသန့်တို့၊ အော်ဂင်တီတဲ့ ကိုပုတုတို့ နဲ့ ပဲ တွဲတွဲပြီး အရည်မရအဖတ်မရ သူတို့ စကားတွေ နားထောင်နေရရင် အကြိုက်တွေကျပြီး ကျေကိုနပ်လို့ ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲဟာ”

“ကျောင်းပြီးခါစက ငါ့ဖွတ်ပြောဖြစ်ပေလို့ နင်အလုပ်လေးဘာလေး ဝင်ဖြစ်တာ၊ ငါဘာသာမှ မပြောဘဲ ပျော့စိစိ အိညက်ညက်ကြည့်နေရင် နင် ခုထိ ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင် ဂီတာတီးမလိုလို သီချင်းရေး မလိုလို လုပ်နေဦးမှာ ”

“ဟာ...အဲဒီ စကားတွေ ငါကြားဖူးပြီးသားတွေလေဟာ ကျွတ်၊ အသစ်လည်း မဟုတ်ဘဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောမနေနဲ့ တော့ဟာ၊ ကဲ... ကဲ...၊ အခု ဘာတွေမကျေနပ်လဲပြော၊ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အန်တီသက်က ငွေအိမ်သွားလိုက် သွားလိုက်၊ စိတ်ဆိုးနေမလား မသိဘူးဆိုပြီး တွန်းလွှတ်တာ၊ အိမ်ပေါ်ကိုတောင် မတက်ခဲ့ရဘူး”

ငွေက ဂုဏ်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း...

“ဪ...ငါက ရည်းစားရယ်လို့ အဖော်ရမလား အားကိုးရမလား လာခေါ်ပါတယ်၊ နင်က မရှိတော့ စိတ်တိုတာပေါ့၊ စိတ်တိုနေတာက မနက်ကတည်းကပဲ၊ မနက်ဖြန် အင်တာဗျူးခေါ်စာကို ဒီမနက်မှ ရတယ်လေ၊ ဟိုက စာထွက်တဲ့ ဒိတ်နဲ့ ဆို ငါးရက်လောက်ရှိပြီ”

“တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါ စိတ်တိုနေစရာလား၊ တိုတော့ ဘာထူးသွားလို့ လဲ”

“ထူးထူး မထူးထူး တိုတာပဲ၊ ငါ့မှာ ယတြာလေး ဘာလေးမှ ခြေချိန်မရဘဲ နေမှာ စိုးလို့ တစ်ချိန်လုံး ပြေးရတော့တာ”

“ဪ...ဟော်...ဟော်”

ဘာတွက်မဆို ဗေဒင်လေးမေးရ ယတြာလေးခြေရ ဝါသနာထုံလှတဲ့ ငွေ့ အကြောင်း အသိမို့ ဂုဏ်က တမင်တကာ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ပြလိုက်ပါ သည် ။

“နက်ဖြန် အင်တာဗျူးသွားဖြေရင် ဝတ်သွားဖို့ အင်္ကျီအရောင်က ငါ့မှာ မရှိလို့ အရေးထဲ ပြေးဝယ်ရသေးတယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်သွားဖို့ ကသစ်ညွန့်ကလည်း ရှာလိုက်ရတာ သေတော့မယ်၊ ညဘက်ဘုရားမှာ ယတြာချေဖို့ ရှိတာကို နင့်ကို အဖော်ခေါ်သွားဖို့ လာခေါ်တာ၊ ထုံးစံအတိုင်း မရှိဘူး နင်က၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ညကြီးမင်းကြီး ဘုရားသွားရတယ်”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်သွားတာပဲဟာ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဟာ”

“ဪ... အဖော်ပါတော့ အားရှိတာပေါ့ဟဲ့”

ငွေက ဂုဏ်မျက်နှာကို မျက်လုံးလေးပြူးကာ စူးစူးစေ့စေ့ ကြည့်နေပြီးလျှင်...

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်တို့ ရုံးဆင်းချိန်က လေးနာရီလေ၊ အဲဒီကနေ ညဆယ်နာရီလောက်ထိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တယ်ဆိုတာ မလွန်လွန်းဘူး လားဟင်...ဂုဏ်ရဲ့ ”

“တစ်ရက်တလေလောက်ပဲ အိမ်မပြန်တာပါဟာ၊ ကျန်တဲ့ ရက်တွေက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးမှ ညနေမှ ခြောက်နာရီ ခြောက်နာရီခွဲလောက်မှ ပြန်ထွက်တာပါဟာ၊ နင်က သိပ်ပိုပြောတယ်”

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘာစကားတွေ ဒီလောက် ထိုင်ပြောနေရတာလဲ၊ မပျင်းဘူးလားဟင်”

“ပျင်းစရာလားဟ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ချည်းပဲ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဘီယာဆိုင်တို့ ကာရာအိုကေတို့ လည်း ရောက်ရင် ရောက်နေမှာ ပေါ့... ဟွန်း၊ အယုံအကြည်ကို မရှိဘူး”

“ငါ ဘယ်ရောက်ရောက်ပါဟာ၊ နင် မယုံကြည်လောက်စရာတော့ ဘာဆို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ နင် စိတ်ချ”

ဂုဏ်က လေသံကိုတိုးနှိမ့်ကာ...

“နင့်ကို ငါ ဒီလောက်ချစ်တာ၊ မဟုတ်တာတော့ ဘယ်သောအခါမှ မလုပ်ဘူးသိလား၊ နင်သာ တစ်ခါတစ်ခါ လုပ်ချင်ရာလုပ်တာ”

“ဘာလုပ်လို့ လဲ”

“စိတ်ကူးတည့်ရာလေ၊ ငါ့ကိုယတြာချေပြီး တစ်ပတ်မခေါ်လို မခေါ်၊ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလို့ ဆံပင်ညှပ်လိုညှပ် ကောက်လိုကောက်”

“အဲဒါတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ဒါတွေက နင့်ကိုမုန်းလို့ အမြင်ကတ်လို့ လုပ်တာပဲဟာ၊ ငါ အခုပြောနေတာက နင် ခုတလော ညနက်မိုးချုပ်နဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ပျက်ချင်နေတာကို ပြောနေတာ”

“ဘာမှ ခြေလှမ်းမပျက်ဘူး၊ နင်သာ ငါ့ကို မုန်းတာတွေ အမြင်ကတ်တာတွေ ရှိတာ၊ ငါက နင့်ကို အမြင်ကတ်တာလည်း မရှိဘူး၊ မုန်းတာလည်း မရှိဘူး၊ ငါက အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်တာ”

“အေးပေါ့... ငါက အတုပေါ့”

“ဘယ်သိမလဲ၊ နင်က ငွေခပ်မက်မက်ရယ်၊ အပေါင်းအသင်းဆိုလည်း ပိုက်ဆံရှိမှ ပေါင်းချင်တာ၊ လခတွေ ဘာတွေ

လဲ စကားထဲ သိပ်ထည့်ပြောတာ၊ ငါက ကုမ္ပဏီတစ်ခုက သာမန် အ
ကောင့်တဲန့်လေ၊ ငါ့ထက်ဌေးတဲ့ ဘော်ဇာကြီးတွေ့ရင် နင် ပါရင်ပါသွား
မှာ ပေါ့”

“အောင်မာ”

ငွေသည် ဟုတ်သင့်သလောက်လည်း ဟုတ်နေ၍ ဘယ်လို ပြန်လည်
ချေပရမလဲ စကားရှာမရဘဲ စူပူပူနှင့်သာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။ ။
သူ့ လိုအပ်လို့ သွားခေါ်တုန်း ဂုဏ်မရှိ၍ တစ်ပွဲတိုးစိတ်တိုနေတာမျိုးသာ
ရှိလျက် ဂုဏ်အပေါ် မယုံသင်္ကာရယ်လို့ သိပ်မရှိတတ်တာ သဝန်တွေ
ဘာတွေလဲ မတိုတတ်တာ ကိုယ့်ဘာသာ သိသည်။ ။ ဂုဏ်အချစ်ကို ကိုယ့်
အချစ်ထက်တောင်မှ ပိုပြီး ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိသေးတာလည်း ကိုယ့်
ဘာသာ အသိဆုံးပင်။

*